

om de Grundsætninger, som skulle følges ved Ansættelsen af de inventariserede Gjenstandes Værdi; Artiklen bestemmer i saa Henseende, at alt skal ansættes til den Værdi, det har ved Inventarets Opgjørelse, at tvivlsomme Fordringer skulle ansættes efter deres sandsynlige Værdi, og at uerholdelige Fordringer skulle afskrives.

Reglerne i Art. 30 om Inventarets og Balancens Affattelse og Underskrift frembyde i den Henseende en lille Afsvigelse fra de andre Lovbøger, at der ikke behøver at findes en egentlig Inventarbog, men hvert Aars Inventar og Balance kan efter Bedkommendes Valg oprettes løst for sig selv eller indføres i en dertil bestemt Bog; i første Fald skulle de efterhaanden opgjorte Inventarer holdes samlede i behørig Orden. Artiklen indeholder derhos en udtrykkelig Udtalelse om, at Inventaret og Balancen, naar der er flere personligt ansvarlige Deltagere, skal underskrives af samtlige Deltagere¹⁾.

I Art 32 bestemmes, at Bedkommende saavel i sine Bøger som i de øvrige foreskrevne Optegnelser skal bruge et levende Sprog og Skrifteegn, som høre til et saadant. Meningen med denne Bestemmelse har været at udelukke Brugen af det hebraiske Sprog²⁾.

Bøgerne skulle være indbundne og paginerede (folierede) fortløbende³⁾ (Art. 32, 2det Led).

Paa Steder, som efter regelmæssig Fremgangsmaade skulle være bestrevne, maa der ikke efterlades tomme Mellemrum. Det oprindeligt tilførte maa ikke ved Overstregning eller paa anden Maade gjøres ulæseligt; heller ikke maa der raderes eller foretages Forandringer, hvis Bestaendighed lader det uist, om de ere gjorte strax ved den oprindelige Tilførsel eller først senere. (Art. 32, 3die Led.)

Art. 33 har optaget den franske Lovbogs Regel, at Bøgerne skulle gjemmes i 10 Aar, der — som det udtrykkeligt siges — skulle regnes fra den sidste Tilførsel i samme; en tilsvarende Regel er derhos, som alt ovenfor

berørt, givet med Hensyn til modtagne Handelsbreve og (Løse) Inventarer og Balancer.

Den schweiziske Obligationsretslov af 1881 har i Henseende til den Maade, hvorpaa den har betegnet de Bøger, som skulle føres, fulgt den tyfste Handelslovbogs Exempel. Reglen i dens Art. 877 om Forpligtelsen til at føre Handelsbøger er affattet derhen, at Enhver, der er pligtig at anmeldes sig til Handelsregistret⁴⁾, ogaa er forpligtet til paa regelmæssig Maade at føre Handelsbøger (Geschäftsbücher), af hvilke man kan faa Oplysning om Forretningens Indehavers Formuestilstand og de enkelte i Forbindelse med hans Forretningsdrift staaende Forpligtelser og Tilgodehavender („aus welchen die Vermögenslage des Geschäftsinhabers und die einzelnen mit dem Geschäftsbetriebe zusammenhängenden Schuld- und Forderungsverhältnisse ersehen werden können“). Loven har endog opgivet at fordrer (o: som en ubetinget Fordring, der ikke i det enkelte Tilfælde skulde være betinget af, at Forretningens Bestaendighed udtrækker saadant) Førelsen af en Brevkopibog. Derimod forlanger den ligesom de andre Lovbøger modtagne Forretningsbreve og Telegrammer gjemte. Tiden, hvori disse og Bøgerne skulle gjemmes, er ogsaa her sat til ti Aar, regnet for de sidste Bedkommende fra den sidste Tilførsel i dem, for Brevenes og Telegrammernes Bedkommende fra deres Modtagelse (Art. 878). Den schweiziske Lov indeholder ingen Forrifter om Opgjørelse af Inventar og Balance.

Den svenske Lovgivnings Bestemmelser om Handelsbøger indeholdes i Igl. Idg. af 4de Mai 1855. Denne Lov har nærmest sluttet sig til den franske Handelslovbogs System, men har iøvrigt ogsaa optaget meget fra den tyfste Handelslov.

Efter at Forordningen først i §§ 1 og 2⁵⁾

¹⁾ Det er med Hensyn til dette Tilfælde og med den Mulighed for Det, at nogle Deltagere kunne bo paa andet Sted, at Loven har undgaaet at forlange, at Inventaret og Balancen skal opgjøres og underskrives i en Bog.

²⁾ Se v. Sahn, anf. V. § 1 til Art. 32.

³⁾ I den ungarske Handelslovs § 25 forlanges tillige, at Bøgerne skulle være „paraferede“, hvormed formentlig er sigtet til, at vedkommende Handelende selv skal have anbragt sine Forbogstaver paa hvert Blad.

⁴⁾ Pligt hertil paahviler ifølge Lovens Art. 865 Enhver, der driver Handels- eller Fabriksvirksom-

hed eller anden Næringsvirksomhed, der har en handelsmæssig Karakter (anderes nach kaufmännischer Art gestiftetes Gewerbe.)

⁵⁾ Indholdet af disse Bestemmelser hidfattes her: § 1. En hvar, som, i den ordning särfskilda försättningar innehålla, i stad eller på landsbygden, till sitt yrke gjort att i gross eller i minut handel såsom näring idka, vare, ehvad det är enskild man eller bolag, pligtig ordentliga handelsböcker föra, såsom här nedan sägs. — Lag samma ware för den, som gjort till sitt yrke, att warot till försäljning tillverka eller bearbeta. — § 2. Under stadgandet i § 1 inbegripas: de, som penningshandel och bankvärelse drifva; de, som för egen räkning eller